

ISRAEL

zonder Christus

volk van God

?

j.e.van den brink

ISRAËL zonder Christus volk van God?

God zonder Jezus Christus

Enkele weken geleden werd het mij weer eens verweten dat mijn geestelijke-Israëlvisie nog een overblijfsel zou zijn van mijn gereformeerde opvoeding. Het is daarom ook vanzelfsprekend dat ik mij afvraag in hoeverre dit waar is, terwijl ik dan vooropstel dat ik heus niet alles verwerp, wat ik als kind in de gereformeerde kerk hoorde. Ik ben zelfs nog altijd blij dat ik als tiener uitstekend godsdienstondericht ontving.

Na mijn twintigste verkeerde ik bijna vijftien jaar in de zogenaamde vrije groepen: open broeders, vergadering van gelovigen, vrije evangelische gemeente, maranathakringen en pinkstergemeenten. Toen ik in 1932 voor het eerst van mijn leven in een openbare samenkomst sprak, was dit te Arnhem in een gebouwtje, naar ik meen aan de Eusebiussingel. Ik was daar op uitnodiging van de oude broeder Kits. Toevallig sprak die avond ook zijn zoon Jan, de tegenwoordige redacteur van 'Het Zoeklicht'.

Mijn gedachten aangaande Israël zijn in die tijd meer beïnvloed door de maranathabeweging dan ooit door de gereformeerde kerken. Juist zij die mij de ogen wilden openen voor 'Israël in het profetische woord', werden de aanleiding van de totale wijziging van mijn denken die ik na de tweede wereldoorlog heb ondergaan.

Toen de as Rome-Berlijn werd verbroken en in 1945 de verwachtingen aangaande het herstel van het Romeinse rijk de bodem werd ingeslagen, had ik deze toekomstfantasieën al losgelaten. De dood van Mussolini was echt niet alleen een ramp voor het fascisme, maar zeer zeker ook voor de talrijke profetieënmengers uit die tijd.

Inderdaad heeft de christelijke kerk zich vanaf de oudste tijden als het ware Israël beschouwd en daarmee als enige erfgenaam van al Gods beloften, 'want hoevele beloften Gods er ook zijn, in Christus Jezus is het: ja; daarom is ook door Hem het: Amen' (2 Cor. 1:20). Men noemde zich 'het derde geslacht', want men was geen heiden en geen Jood, maar alleen christen.

Er is geen tweeërlei volk van God: de kerk én het volk Israël, maar er bestaat slechts één kudde onder één herder en er is slechts één olijfboom, waar zowel de heidenen als de joden door bekering en wedergeboorte als takken op geënt worden. Wat van Christus gescheiden is, bevindt zich ook buiten de ware olijf waarvan Paulus in Romeinen 11 spreekt.

Hoewel ik dus met vrijmoedigheid de uitspraak: wij zijn het geestelijk Israël, overneem, kan ik toch de gedachte die bij de gereformeerden hieraan ten grondslag ligt, niet beamen. Zij zien immers hun kerkelijk instituut,

bestaande uit vaders, moeders en kinderen, als de voortzetting van oud-Israël. De Schrift leert evenwel dat het geestelijke Israël gevormd wordt door gelovige wedergeboren kinderen Gods, die geënt zijn op de olijfboom waar de (ongelovige) natuurlijke takken zijn afgehouden. Dit betekent dus dat het geestelijke Israël de voortzetting is van het ware zaad van Abraham. De gereformeerden blijven op oudtestamentische wijze denken aan een natuurlijk geslacht dat de plaats van het oude verbondsvolk heeft ingenomen. Zij zingen daarom: ' 't Verbond met Abraham zijn vrind, bevestigt Hij van kind tot kind' en bedoelen dan geen wedergeboren kinderen Gods wier domicilie in de hemel is, maar natuurlijke kinderen die nog geen keuze gemaakt kunnen hebben. In deze beschouwing overheersen vlees en bloed. Men meent dat een kind door de 'doop', die in de plaats van de besnijdenis zou zijn gekomen, in het geestelijke Israël ingelijfd wordt. Men heeft in de vrijgemaakte kerken zelfs een heel probleem met de 'doop' van geadopteerde kindertjes, want dit zijn geen natuurlijke kinderen van gelovige ouders! De kerkelijke opvatting gaat echter lijnrecht in tegen de uitspraken van Paulus.

Waraan onderscheidt men een Jood? Voor het natuurlijke volk gelden meestal twee zaken: de besnijdenis en de sabbat. Wat maakt nu iemand tot een geestelijke Israëhet? Het antwoord luidt: ook de besnijdenis en de sabbat. In het nieuwe verbond zijn deze beide evenwel geestelijk. Zij behoren tot de onzienlijke wereld. Het gaat daar over een besnijdenis van het hart, dus die van de inwendige mens, waarbij een scheiding tot stand komt tussen goed en kwaad.

Ook de sabbat krijgt in het nieuwe verbond een geestelijke betekenis. Wie dit niet ziet, loochent de weg van Jezus en staat in deze naast de Farizeeën, die maar steeds achter de Heer aandramden met de vraag: waarom doet Gij dit en waarom doen uw discipelen dat op de sabbat? Het antwoord was, dat Jezus ook heer van de sabbat was. Hij bracht deze dag vanuit de schaduw van de oude bedéling naar de werkelijkheid van het nieuwe verbond, dus van de aarde naar de hemel. Jezus vergeestelijkte de sabbat, want Hij sprak: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijn, en Ik zal u rust geven'. Wie op zijn woorden ingaat, heeft deel aan de 'sabbatsrust' die weggelegd is voor het ware volk van God. Zo'n mens leert rusten in het werk van zijn Zoon (Hebr. 4:9,10).

De besnijdenis van het Israëel naar het vlees is volkomen waardeloos en nutteloos en dus ook de kinderdoop die men daarvoor in de plaats gesteld heeft: 'Want besneden zijn of niet besneden zijn betekent niets, maar of men een nieuwe schepping is' (Gal. 6:15): Zij die zeggen dat zij Joden zijn, zijn het niet, maar zij vormen een synagoge des satans (Openb. 2:9), 'want niet hij is een jood, die het uiterlijk is, en niet dát is besnijdenis, wat uiterlijk, aan het vlees, geschiedt, maar hij is een jood, die het in het verborgen is, en de ware besnijdenis is die van het hart, naar de geest, niet naar de letter. Dan komt zijn lof niet van mensen, maar van God' (Rom. 2:28,29). Paulus laat zich denigrerend uit over 'de zogenaamde besnijdenis, die werk van mensenhanden aan het vlees is'. Hij roemt evenwel in de 'besnijdenis, die geen werk van mensenhanden is'. De besnedenen van hart hebben het burgerrecht van Israëel verkregen en zij die eertijds verre waren zijn nu nabij gekomen door het bloed van Christus (Ef. 2:11-13 en Col. 2:11).

Paulus vergeestelijkte de besnijdenis en de sabbat. Velen achten vergeestelijken echter ontoelaatbaar. Hun slogan is: lees wat er staat, geloof wat er staat en je zult krijgen wat er staat, maar je mag niets vergeestelijken. Hier hebben we te doen met het leugenachtige axioma van de maranathabeweging, dat ook door vele pinkstergroeperingen is overgenomen. Juist het Nieuwe Testament gaat voorop met het vergeestelijken van de natuurlijke dingen. Zo spreekt het van een hemelse hogepriester, een hemelse tempel en een hemels Jeruzalem. Hier worden dus de dingen van het oude verbond getransponeerd in een onzienlijke, hemelse realiteit. De inwoners van het nieuwe Jeruzalem zijn vanzelfsprekend dan ook Israëlieten die besnedenen van hart zijn, dus rechtvaardigen. Op de poorten van deze stad staan de namen van de twaalf stammen der kinderen Israëls, beeld van het geestelijke Israël (Openb. 21:12). In Galaten 4:25,26 spreekt de apostel over het tegenwoordige Jeruzalem dat geestelijk met zijn kinderen in slavernij verkeert, maar hij getuigt van het hemelse Jeruzalem dat dit vrij is: 'en dat is onze moeder'.

Laten al die fans van het natuurlijke Israël het goed beseffen, dat zij in de geestelijke wereld zich homogeen verklaren en bezig zijn met een slavenvolk. Dit staat buiten de genade, evenals de Japanners, Amerikanen, Russen of Nederlanders die Christus niet kennen. Ik zeg niet dat God Israël verworpen heeft, maar Hij heeft dit volk bij de andere naties gevoegd, en uit alle volken, talen en natiën zal een ontelbare schare gered worden, want er is geen enkel volk door God verworpen of in totaliteit afgeschreven.

Wat is het toch allemaal duidelijk, indien er geen oudtestamentische bedekking meer op het gelaat ligt. Door de fundamentalistische tijdschriften en door de evangelische omroep wordt het er echter ingehamerd: wij christenen vormen niet het geestelijke Israël, maar Gods beloften zijn voor het natuurlijke volk der joden. Met enthousiasme spreekt men nog steeds over 'de God van Israël'. Deze God heeft het natuurlijke Israël echter niet verbonden met Jezus Christus en men vergeet, dat er staat: 'Wie de Zoon niet heeft, heeft ook de Vader niet' en 'God was in Christus'. De Israëldwaling kent daarom twee goden: één voor de christenen die zich alleen in Christus openbaart, en een god voor de joden, die buiten Christus om een volk beschermt, bewaart en leidt.

De bekende evangelist Wim Malgo schreef in 'Middernachtsroep': 'Ruth verbond zich met Israël, doordat zij tot Naomi zeide: 'Uw volk is mijn volk'. En zeker hebben de Moabieten van Ruths dagen als commentaar hierop gegeven: 'Ruth heeft een Israël-tic'. Alsof we nog steeds in het oude verbond leven, alsof Jezus nooit had gepredikt en nooit door de joden verworpen was, raadt hij dan de christenen aan: 'Wij moeten Ruths belijdenis tot de onze maken en daarnaar ook handelen: 'Waar gij zult henegaan zal ik ook henegaan, en waar gij zult vernachten zal ik vernachten; uw volk is mijn volk en uw God mijn God', want bet hedendaagse solidair met Israël zijn en dat door woord en daad, brengt ons dichterbij de Bruidegom'. Hij raadt dus het christenvolk aan zich te scharen bij een volk dat buiten Christus leeft en buiten Christus om geleid wordt!

In dit goddeloze advies wordt ons voorgesteld om de weg van Israël te kiezen. In 1 Thessalonicenzen 2:16 merkt Paulus echter op, dat dit volk 'te allen tijde de maat hunner zonde volmaakt. De toorn is over hen gekomen tot het einde'. Dit schreef een man die heus geen antisemiet was, maar die beleed: 'Ik heb een grote smart en een voortdurend hartzeer. Want zelf zou ik wensen van Christus verbannen te zijn ten behoeve van mijn broeders, mijn verwanten naar het vlees' (Rom. 9:2,3).

Alsof Jezus nooit gesproken had over het Koninkrijk der hemelen, zouden wij vandaag aan de dag de god van het aardse Israël moeten vereren. Wij zouden dan een god moeten volgen die Jezus negeert, hoewel alles Hem van de Vader is overgeven en van wie de Vader getuigde: 'Deze is mijn geliefde Zoon, hoort Hém!' In welk een geraffineerd leugenspel is de christenheid met deze dwaling gewikkeld. Gelooft men nu werkelijk dat 'solidair zijn met Israël' dat in zijn religie geen enkele plaats toekent aan Jezus Christus, ons dichterbij brengt bij de hemelse 'Bruidegom'? Dit laatste woord is een uitdrukking die vele maranathachristenen gebruiken voor Jezus Christus en zelfs door pinksterchristenen is overgenomen. Voor geestvervulde christenen is Jezus evenwel geen 'bruidegom', maar 'man', want Hij heeft woning in ons gemaakt en wij zijn één geest met Hem. In 1 Corinthiërs 1:9 staat dat wij geroepen zijn tot gemeenschap met Jezus Christus.

De huidige Israël-leer verleidt zelfs uitverkorenen. Jezus sprak aangaande de god van Israël door wie de joden geïnspireerd waren: 'Gij hebt de duivel tot vader' (Joh. 8:44). Israël kon niet tot het ware geloof komen, omdat het juist aan deze god vasthield en Jezus verwierp. In het blad 'Opwekking' lees ik

dat Ben Hoekendijk tot een joodse buschauffeur zegt: *'Blijf joods. Geloof in een joodse Messias, het volmaakte lam'*. Hij voegt er dan aan toe: *'Velen proberen de gidsen te bekeren tot het christendom. Maar God wil hen niet lossnijden van hun eeuwenoude wortel. Een jood die in Jezus als Messias gelooft, is meer jood dan ooit tevoren. Hij is nu een vervolmaakte jood. Een jood die in zich het Oude en het Nieuwe Testament verenigt'*.

Men mag een jood niet tot het christendom bekeren, maar hij moet wel geloven in Jezus als de messias! Dan is de bekeerde jood dus een christen die buiten het christendom staat. Wel een contradictio in terminis, een innerlijke tegenstrijdigheid. Hij is dan een jood die met het ene been in het oude en met het andere in het nieuwe verbond staat. Maar Paulus schrijft aan de Hebreeën of Joden, dat dit niet kan, want: 'Als Hij spreekt van een nieuw verbond, heeft Hij daarmee het eerste voor verouderd verklaard. En wat verouderd en verjaart, is niet ver van verdwijning' (Hebr. 8:13). Aan alle geliefden Gods, geroepen heiligen die te Rome in één gemeente waren, schreef deze apostel in verband met de voorwerpen der ontferming die God tot heerlijkheid had voorbereid: 'En dat zijn wij die Hij geroepen heeft, niet alleen uit de joden, maar ook uit de heidenen' (Rom. 9:24). Bij hem was geen verschil tussen Jood en Griek.

De apostel Johannes trachtte nooit een 'vervolmaakte jood' te zijn, want hij distantieerde zich maar al te vaak van zijn volk, wanneer hij herhaaldelijk de uitdrukking bezigt: 'De joden dan. . .' en 'het Pascha der Joden' of 'de dienaars der Joden'. Hij weigerde zich te identificeren met een natie die zijn Meester verwierp.

Volgens het blad 'De Oogst' schreef een aantal christelijke organisaties - naar aanleiding van de anti-Zionistische resolutie in de Assemblee van de Verenigde Naties - aan de ambassadeur van Israël in Nederland: *'Vanuit ons geloof in de God van Abraham, Izaak en Jakob en de komende Messias, weten we ons verbonden met uw volk'*.

Abraham had zich evenwel verheugd op de dag van Christus en had deze in het geloof gezien (Joh. 8:56), maar zijn natuurlijke nazaten namen bij deze uitspraak van Jezus stenen op om Hem te doden. Het heil van 'de komende Messias' of van de komende Christus is alleen voor hen, die de verschijning van de 'gekomen' Christus hebben liefgehad. Alleen met deze laatsten zijn wij in de geest verbonden.

Wat verder te denken van de opmerking van Ben Hoekendijk die ik in 'Vuur' las: *'Israël is het veiligste land van de wereld, want de Here God strijdt voor Israël. Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, weet ik dat niet zo zeker'*.

Welk een misleiding! Wie is de god die de tanks en de vliegtuigen waarmee Israël strijdt, zegent? Is dit de Vader van onze Here Jezus Christus, die sprak: 'Niet door geweld, maar door mijn Geest zal het geschieden'? Zei onze Heer niet: 'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt'? (Joh. 17:3). Israël kent die enige waarachtige God niet, noch diens gedachten en plannen, omdat zij Jezus niet kent, daarom is de god van het hedendaagse Israël niet de 'Here God' die wij vereren. Paulus schreef: 'Want al zijn er ook zogenaamde goden, hetzij in de hemel, hetzij op de aarde - en werkelijk zijn

er goden in menigte en heren in menigte - voor ons nochtans is er maar één God, de Vader, uit wie alle dingen zijn en tot wie wij zijn, en één Here, Jezus Christus, door wie alle dingen zijn, en wij door Hem' (1 Cor. 8:5,6). Hoe zou bovendien de Heer ook voor hen strijden? Zijn engelen worden slechts uitgezonden ten dienste van degenen die de zaligheid beërven en zijn Geest, wiens kracht dit volk zou kunnen ondersteunen en leiden, wordt gemist.

In hetzelfde nummer van 'Vuur' las ik ook nog hoe een predikant het 'uw volk is mijn volk en uw God is mijn God' en 'waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan' trachtte te realiseren. Dominee W.W. Verhoef, de bekende charismatische leider ging daarheen, waar ook de jood heengaat teneinde zijn religieuze en nationale gevoelens te uiten, Hij schrijft:

'We hadden ook een echte joodse dag. Die heeft op velen de diepste indruk gemaakt. Eerst via wat opgravingen rond het oude Jerusalem naar de klaagmuur. Ik had er jaren naar uit gezien. Daar wilde ik zijn, naar ik hoopte ongestoord door anderen. Als een vreemdeling, maar helemaal één met Israël, gericht op de muur, bidden met de joden, aarzelend de Joodse gebedsbewegingen maken, een paar Hebreeuwse woorden ook, aanrakend deze muur, verre herinnering aan de heerlijkheid van God, wonend bij Israël in zijn heilige tempel, een plaats van gebed, van treden voor Gods aangezicht. Dat is een gebeuren, een diep bewogen en verbonden zijn met Israël, staan in hun verlangen der eeuwen'.

Johannes schreef: 'Gedenk dan van welke hoogte gij gevallen zijt', namelijk uit de hemel op de aarde, en hij vervolgde: 'En bekeer u'. Jezus sprak tot de

Samaritaanse vrouw: 'Noch op deze berg, noch te Jeruzalem zult gij de Vader aanbidden'. Dit gebeurt alleen in de geestelijke wereld en in waarheid, dat is naar het plan van God in Christus. De 'aarzelende Joodse gebedsbewegingen', het heen en weer, vooruit en achteruit deinen, is typisch occult.

Ook Jezus was eenmaal 'diep bewogen', toen Hij de muur van de stad naderde. 'Hij weende over haar en zeide: Och, of gij ook op deze dag verstondt wat tot uw vrede dient; maar thans is het verborgen voor uw ogen'. Hij profeteerde over haar rampzalige ondergang als stad Gods, 'omdat gij de tijd niet hebt opgemerkt, dat God naar u omzag' (Luc. 19:41-44). De Heer voelde Zich niet 'helemaal één met Israël', maar het smartte Hem dat deze stad Hem verwierp.

De Israël-cultus voert tot afgoderij. Waarom? Niet omdat men het volk Israël liefheeft, maar omdat men zich verbindt met zijn godsdienst, waarin Jezus geloochend wordt. Het is een natie zonder Christus en er zijn duizenden christenen die er religieus mee verbonden willen zijn. Sprak niet Paulus: 'Maar eerst moet de afval komen?' Men ziet deze ruimschoots in onze tijd, ook onder het pinkstervolk.

Ik wil evenwel doorgaan de aandacht te richten op het Jeruzalem dat boven is, waar Christus is, en waar ook voor iedere Jood die zijn offer aanneemt, een plaats is bereid.